

*όταν η δικαιοσύνη είναι
ταξική-αντεργατική,
η κοινωνία πλειοψηφικά
αντιμεταναστευτική και οι
οργανωμένες αντιστάσεις
περίεργα απούσες...*

ΤΟ ΜΑΤΣΑΚΙ ΕΙΝΑΙ ΣΙΚΕ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ 7-0

εργατικές σημειώσεις για μια εργατική ήττα

1α Οι εκπρόσωποι του κράτους και της κοινωνίας αποφάσισαν. Το δικαστήριο ήταν μεικτό ορκωτό που σημαίνει ότι 3 δικαστές και 4 πολίτες αποφάσισαν ότι ο ρατσιστής εργοδότης Βαγγελάτος και οι επιστάτες του είναι αθώοι. Τα αναθέματα αποκλειστικά στην αστική δικαιοσύνη με ταυτόχρονη αναφορά σε ένα φανταστικό “κοινό περί δικαίου αίσθημα” είναι εύκολα και εν τέλει αποπροσανατολιστικά όσον αφορά τις ευθύνες που υπάρχουν. Αλλά στην προκειμένη περίπτωση πέρα από κρατικούς υπαλλήλους στην απόφαση συμμετείχαν και μέλη της κοινωνίας που βιάστηκαν όλοι ομόφωνα να αγνοήσουν...

1β Η συμμετοχή μελών της κοινωνίας στη λήψη δικαστικών αποφάσεων δεν είναι από μόνη της αρκετή στο να οδηγήσει σε δίκαιες και κόντρα στο συμφέρον του κράτους αποφάσεις. Απλά το μόνο που κάνει είναι να δίνει πιθανότητες για κάτι τέτοιο σε σχέση με δικαστήρια που αποφασίζουν μόνο δικαστές. Στην περίπτωση μας οι 4 ένορκοι από τη μία προέρχονταν από μια κοινωνία που τα τελευταία χρόνια γίνεται όλο και πιο πολύ ρατσιστική αλλά από την άλλη ζουν στην ίδια πόλη που ζούμε και δρούμε και εμείς. Κάτι που μας δίνει την ευκαιρία να τους φέρουμε σε επαφή με μια άλλη από την κυρίαρχη οπτική των πραγμάτων και να τους επηρεάσουμε. Για κάτι τέτοιο όμως χρειάζονταν οργανωμένες και διαρκείς κινήσεις οι οποίες ποτέ δεν έγιναν...

2 Πέρα από την προφανή ρατσιστική προκατάληψη των πατρικών δικαστών, τα πράγματα έγιναν ξεκάθαρα πριν καλά καλά ξεκινήσει η δίκη, από τη στιγμή που έπεσε η κατηγορία της απόπειρας ανθρωποκτονίας σε βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη. Η δικαιοσύνη απέδειξε πως πέρα από ταξική είναι και μαγική! Αφού μετατρέπει τις σφαίρες στο ψαχνό σε μπουλιά στο πρόσωπο. Όλα γίνονται, εφόσον αυτός που τρώει τις σφαίρες είναι μετανάστης εργάτης. Έτσι κι αλλιώς η ελληνική δικαιοσύνη είχε ήδη δείξει το ποιόν της όλη τη δεκαετία του 90 φροντίζοντας να αθώνει όχι απλά επίδοξους αλλά κανονικούς δολοφόνους -αλβανών κυρίως- μεταναστών.

3 Την ανασφάλιστη εργασία (στην πραγματικότητα δουλειά) στα φραουλοχώρα της Μανωλάδας, τη διαβίωση σε άθλια καταλύματα-θερμοκήπια, την απλήρωτη δουλειά, τους τραμπουκισμούς-ξυλοδαρμούς από

επιστάτες και αφεντικά, δεν τα επέβαλε κανένα Δ.Ν.Τ. ή κάποιο μνημόνιο. Όλα αυτά και πολλά άλλα τα επιβάλλουν καθημερινά τα ντόπια αφεντικά και μόνο αυτά. Και όχι επειδή ζορίζονται από την κρίση όπως λένε αυτά και οι απολογητές τους, αφού και πριν το ξέσπασμα της κρίσης τα ίδια ακριβώς κάνανε. Γι' αυτούς του λόγους θεωρούμε πως με τη συγκεκριμένη δίκη και το αποτέλεσμα της, προφυλάχθηκαν τα “τοπικά οικονομικά θαύματα” στην Ελλάδα με τον πιο δηλωτικό τρόπο! Καθώς ιδιαίτερα σε συνθήκες κρίσης, αυτά είναι εφικτά μόνο με την φθηνή εργασία των πιο υποτιμημένων εργατών, των μεταναστών.

4 Όταν δεν καταφέρουν να βρουν έστω μια ελάχιστη δικαίωση μετανάστες εργάτες που έχουν πυροβοληθεί στο ψαχνό κι έχουν δεχτεί αμέσως την επίσκεψη του υπουργού δημόσιας τάξης ο οποίος μάλιστα έκανε και δηλώσεις περί “απόπειρας δολοφονίας”, τότε καθένας μπορεί να καταλάβει τι πιθανότητες δικαίωσης έχει ο κάθε μετανάστης εργάτης που δέχεται καθημερινά σωματική-λεκτική-ψυχολογική βία μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας (στη Σκάλα Λακωνίας για παράδειγμα).

5 Σε αντίθεση με τους εργατοπατέρες του εργατικού κέντρου που έσπευσαν να δηλώσουν πως “Το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Πάτρας εμπιστεύεται απόλυτα την Ελληνική Δικαιοσύνη”, εμείς έχουμε την αντίθετη θέση. Ξέρουμε πως η δικαιοσύνη είναι ταξική και όχι ουδέτερη και πως όλα τα ζητήματα σε μια ταξική κοινωνία είναι ζήτημα συσχετισμών. Έτσι και μια δικαστική διαμάχη επηρεάζεται αναπόφευκτα και από συσχετισμούς εκτός δικαστικής αίθουσας. Κι είναι προφανές ότι σε αυτή τη δίκη αυτοί οι συσχετισμοί δεν ήταν επαρκείς ώστε να επηρεάσουν το αποτέλεσμα υπέρ των μεταναστών. Την ίδια στιγμή τα αφεντικά, το κράτος και οι κοινωνικοί τους σύμμαχοι αποθρασύνονται όλο και πιο πολύ και σίγουρα δεν πρόκειται να λογαριάσουν ούτε σφραγίδες σωματείων ούτε μεγαλόστομες διακηρύξεις. **Γιατί για να γίνουμε ξανά υπολογίσιμοι ως εργάτες χρειάζεται δουλειά μακριά από εύκολα αναθέματα, εθνικές αυταπάτες και ειδικούς...**

